

ФРИНА

* ~~***~~

Отдавна спяжтъ Атини въ сънъ дълбокъ,
Отъ празденствата на Деметрисъ морни;
И мяркатъ се по месечина само
Самотни люде, низъ свещенний пътъ
Отъ Елевзисъ завръщайки се късно.
Въ безмълвието нощно мирно тънатъ
Чертозите и мряморните сгради
Въ ~~во~~ сянката на тъмните оливи;
А горе тамъ таинствено надъ хълма,
Кръзъ булото на нощната мъгла,
Изстъпва храмътъ дивенъ на Паллада, —
Каточе блянъ отъ морний сладъкъ сънъ
На многолюдний градъ, заспалъ подъ него.

Отдавна спяжтъ Атини въ сънъ дълбокъ.
Едни не спяжтъ въ чертозите на Фрина
Поклонниците нейни. Буйна глъчъ
Ехти отъ тамъ: те пиршествуватъ въ честь
На гордата хетера — въ честь и слава
На хубостъта която въ Елевзисъ
Днесъ погледа имъ съ облика си дивенъ
Очарова и възхити... Събрани
На буенъ пиръ, окичени съ цветя,
Излегнати на губери коринтски,
Лежжтъ хетери въ нега упоени,
Въ ~~во~~ накити отъ маргаритъ и пурпуръ,
Съ полуприкрита благовонна гръдь, —
И грей средъ тяхъ, като посредъ звезди
Вечерницата, златокоса Фрина.
Възмогнати надъ бронзови амфори,
Езици пламъкъ, сякаше обзети
Отъ някакво вълшебство, святъ и сенки
Надъ гостите пируващи премятатъ.
Фригийско вино лей се изобилно
За гостените ~~во~~ потири златни,